

אור

הגאולה

הספר שלי אתחלתא דגאולה

חג הסוכות ■ ט"ו תשרי תשע"ד 43

עיונים ועצות למעשה מתורות רביה"ק ■ עפ"י העמוד היומי בליקו"מ

לוח העמוד היומי			
יום	התריך בחודש	העמוד בליקו"מ	ליקו"מ ייד"ח
שבת	י"ז	לד.	רמ"ח
ראשון	י"ח	לד.	רמ"ט
שני	י"ט	לה.	ר"ג
שלישי	כ'	לה.	רנ"א
רביעי	כ"א	לו.	רנ"ב
חמישי	כ"ב	לו.	רנ"ג
שישי	כ"ג	לז.	רנ"ד

מעלת הלימוד

החיינתי בדברך בני ידידי וחביבי. שישו מעי בראותי שתודה לאל דברי רבנו הנשגב זכרונו לברכה, עושים רשם בלבכם. פי דבריו חיים וקיימים ונחמדים לעד ולעולמי עולמים, כי אם אמנם הם דברי פשיטות ותמימות, אבל כבד וקשה מאד לקבלם מרובי המסכים המבדילים, ובלבולי הדעות של כל אחד והשטותים של כל אחד הנקראים אצל העולם חכמות. שהם מסבבים ומעקמים הלב מאד בכמה דרכים נבוכים. והעקר במה שמחליש דעת האדם ועושה עצמו כאיש אמת. עד שרבים מחכמים פאלה אומרים בלבם מה יועילו לי דברים פאלה. הלא אף על פי כן אני יודע בעצמי האמת מה שאני עושה ומה שנעשה עמי וכו', וכי, עד שמתחיל לרחק עצמו מצעקה ותחוננים, וכתוב יום תעזבני יומים אעזבך, עד שחולפים חס ושלום ימים או שנים שמתרחק מאד.

אשרי אדם שומע לו לשקד על דלתו תורתו ושוחותיו הקדושים יום יום, להתחיל בכל פעם מחדש להשתוקק ולכסף בכסופין ורצונות חדשים דקדשה, ולהוציא הכסופין בפיו בדברי שיחות ותחוננים וצעקות ושנאות וגניחות ונאחיות ולפרש שיחתו בכל יום כבן לפני אביו, יהיה איד שיהיה יהיה איד שיהיה, ואפלו אם לא יוכל לדבר כלל, יחזק את עצמו, ויכין את עצמו בכל פעם לצעק ולהתחנן איד שיוכל איד שיוכל, כי שום צעקה ודבור אינו נאבד, ואפלו רצון בעלמא אינו נאבד, כי לית רעותא טבא דאתאבד.

(עלים לתרופה - מכתב כ"ה)

תורה ע"ב תנינא - חיים נצחיים

התורה חיים נצחיים שפסימן ע"ב בלקוטי תנינא נאמרה בעת שפא אצלו על שבת קדש פרשת יתרו צדיק אחד מפרסם גדול, והוא זכרונו לברכה לא אמר שום תורה בליל שבת קדש ולא ביום שבת קדש. וכשגמרנו סעדת שחרית של שבת וכבר ברכנו ברפת המזון, והיינו סבורים להסתלק מהשלחן פנהו אחר ברפת המזון, אבל הוא זכרונו לברכה נשאר אז יושב על מקומו וגם אנהנו פלנו נשארנו אז יושבים לפניו, וגם הצדיק הנ"ל נשאר עדין יושב לפניו. בתוך כך ענה ואמר כשרואין את עצמו עם הצדיק אפלו כשאין שומעין תורה גם זה טוב מאד כי על ידי זה מקבלין גדלה. והתחיל לומר תורה הנ"ל בתוך דבריו כשנכנס באמירת התורה כנ"ל ענה ואמר הלא בתוך כך אני אומר תורה ואף על פי כן גמר כל התורה הנ"ל.

(חיי מוהר"ן - מ"ח)

חוט דק

כמה הוא המרחק שיש בין הקדושה לסטרא אחרא? כמה מפריד בין הזוכה להיות עובד ה' ה"מתענג על ה" לבין הנופל לגסות חושך העולם הזה והבליו?
 "חוט דק!" חוט השערה זה הכל, ההבדל בין זה שזוכה ללחום מלחמת קודש, להיות בטל להשם ית', לבין המגושם בתאוות העולם הזה זה בסך הכל "חוט דק", רגע אחד של זכות לבחור בטוב, ללכת אחר הטוב, אחרי זה הוא כבר זוכה לעלות במסילה, אולם נקודת ההתחלה הינה רק חוט דק.
 לכן הסכנה נוראה, כי מי הוא היכול להבחין בחוט דק? מי הוא היכול להבטיח לעצמו שלא ילך שבי אחר תאוות היצר, בפרט שמבואר בדברי חז"ל ששיצר הרע המסך בעיני הבא

פי יש בחינת רוח בכל אחד ואחד, והמנהיג האמתי של כל ישראל, דהיינו בחינת משה הוא בחינת רוח הפולל, בחינת: 1 "איש אשר רוח בו", ופרש רש"י: "שיודע להלך נגד רוחו של כל אחד ואחד". כי המנהיג האמתי הוא בחינת רוח הפולל, שיודע להלך נגד כל רוח ורוח, כי כלם מקבלים ממנו.

חוט דק

"לולי ה' עזרתה לי כמעט שכנה דומה נפשי", "לולי ה' עזרתה לי" - דהוה אפטרופא דילי, "כמעט שכנה וגו'", מהו כמעט? כחוטא דקיק, כשיעורא דאית ביני ובין סטרא אחרא, כהוה שיעורא הות דלא שכנה דומה נפשי". 2

לקוטי-הלכות <<<< הלכה למעשה

עפ"י הדין היומי בליקו"מ

ה' בכור בהמה טהורה ד' - פדיון פטר חמור ב'

א. כל עקר השגות אלקות וידיעת הבורא יתברך אינו נתפס במח ולב כי אם על ידי היראה שהוא עקר ההשארה והקיום של הדעת והחכמה הקדושה. (א - ב)

"עקר המלכות היא בחינת יראה ואימה שאף על פי שהמלך יושב על כסא מלכותו בחדרי חדרים רחוק מאד מאד מבני מדינתו, אף על פי כן פחדו ואימתו על כל בני מדינתו בחינת מוראה של מלכות. כמו כן להבדיל אלה אלפי ורבי רבבות הבדלות ה' יתברך ברוך הוא מרוקם ומנשא ורחוק מאד מכל המחשבות והידיעות שבעולם ואין נתפס במח כי אם פחדו ויראתו ואימתו הגדולה שהיא בחינת מלכות, כי כל ידיעתנו ממנו יתברך הוא רק בבחינת מלכות שאנו יודעין ומאמינים שהוא יתברך מלך מנהיג ומושל שזהו בחינת יראה"

ב. ה' יתברך שולח על האדם פחדים של יסורים ומכות וכיוצא כדי שיתבונן על ידי זה אליו יתברך כדי שיעלה כל היראות הנפולות לשרשן, דהיינו ליראה אותו יתברך. (א - ג)

"עקר ההבדל בין אדם לבהמה הוא שהאדם יש לו דעת לידע ולהבחין שיש אדון מנהיג מושל ומשגיח יתברך שמו שמאתו הכל והוא שלח על האדם כל אלו הפחדים כדי שישבו אליו יתברך."

ג. עקר השלמות היא היראה העליונה שהיא על ידי התבוננות הלב בגדלתו ורוממותו יתברך. אף על פי כן בנדאי אי אפשר בתחלה לבא תכף ליראה עלאה הזאת וצריכין לראות על כל פנים שלא

<<<<

פנינה

על התורה

על-פי התורה אפשר אולי להבין את המשל של רבינו הק' המובא בכוכבי אור: (סיפורים נפלאים)

"מעשה שסיפר מהאוצר שתחת הגשר. שפעם אחת חלם לאיש אחד מאיזה עיר שבוינה תחת הגשר יש שם אוצר, על כן נסע לשם ועומד אצל הגשר ומחפש עצות איך לעשות, כי ביום אינו יכול מחמת האנשים, ועבר שם איש חיל ואמר לו מה אתה עומד וחושב? חשב בדעתו שטוב שיאמר לו כדי שהוא יסייעו ויתחלקו, סיפר לו כל הענין. ענה ואמר לו: "הוי יהודי שם לב לחלום אלא מאי גם אני חלמתי שבמקום פלוני אצל פלוני (והזכיר העיר של האיש ושמו של האיש הזה) במחסן יש אוצר, האסע לשם?" ונסע האיש לביתו וחפר במחסן שלו ומצא האוצר. ואמר אחר כך עתה ידעת: האוצר הוא אצלי אבל כדי לדעת מזה צריך לנסוע עד וינה. **כך בענין עבודת השם, שהאוצר הוא אצל כל אחד בעצמו, רק לידע מהאוצר מוכרח לסע לצדיק.**"

...

על פי התורה מובן המשל כמין חומר, כי משה רבינו מלובש בכל אחד בכל אבר ואבר, אך שמריבוי העוונות הוא אינו שם לב לזה ונדמה לו שהאור נמצא רחוק ממנו, ועל ידי שהוא בא לצדיק, הצדיק מגלה לו שהאוצר הוא אצלו ממש ובידו כלים נפלאים רבי ערך, כלים יקרים ועוצמתיים שהוא לא שם לב אליהם, הצדיק מגלה לו איזה יכולות וכוחות אדירים טמונים בו, איזה סוד ודעת יש בו, מהו תפקידו בעולם, איזה חידושים עליו לחדש בעולם, (וכו' כמבואר בתורה) אך שעליו לחפור אצל עצמו ולחפש את האוצר, להיכנס לעבודת ה', קצת לחפור ולהוריד מהישות ואזי יתגלה האוצר הנפלא.

"ושלמה הפלך עליו השלום צוח ואמר, "אם תבקשנה ככסף וכפטמונים תחפשנה אז תבין יראת ה' וכו'". שצריכין לבקש את דרכי הקדשה בבקשה ופשוט גדול כפטמונים וככסף. כפטמונים וככסף דיקא. ויציר האדם בדעתו פסה היה מבקש ומחפש אם היו אוטורים לו שבכאן ימצא אוצר בודאי. ואם יחפש כן את הצדיק האמת שעל ידו יבוא לכל טוב. בודאי יזכה למצא אותו ולהתקרב אליו ויזכה לכל טוב.

(ליקוטי הלכות א"ח - ברכת הריח וברכת הודאה - ד)

המשך מעמי קודם תו"ע"ב - ח"ב
מתחדש בכל יום, יוצא שבכל יום חוזר אליו מחדש הנסיון להבחין בין טוב לרע, שוב פעם להבחין בחוט דק, שוב פעם לעבור את הטעיית היצר ולא ללכת מוטעה אחריו.

בין שמד לרצון

"משה עומד בין שמד לרצון" 5 משה רבינו הוא העומד ולוחם להביא לאדם את ההבנה ואת הבחנה בין השמד שהם ניסיונות היצר להשמיד ולכלות את האדם, לבין הזכות להימשך אחר אור רצון הנשמה המחפשת "חיות אמת". לא רק שמשה רבינו נלחם אלא שהוא מלובש בכל אחד ואחד, בכל אבר שיש בו, ומוזכר לו ומעורר אותו בכל עת "אנא בני לך והמשך אחר הטוב והזהר מהרע שבתחילתו נראה כמושך אך לבסוף הוא מכלה כל חלקה טובה." 4

התקרבות

האדם מרוב טרדותיו ועסקיו אין לו כח להתייחס למשה המעובר בו בכל אבר, אין לו כח לשמוע לקול הקורא לו ומוזכר לו להתנתק מהשקר, הוא כל כך מונח עמוק בשקר כך שאצלו זה ממש בלתי אפשרי. לכן האור של משה הנמצא אצלו נופל לבחינת מיתה ותרדמה, 6 ואזי כשאין מי שיעורר אותו להבחין בין טוב לרע, אין מי שיזכיר לו את הסכנות הטמונות במנעמי היצר המדומים, הוא נתון מחדש לנסיון הנורא של הבחירה. על-כן משה רבינו מתלבש ממש בצדיק האמת, (כמבואר בזוהר הק' שמשה רבינו יורד בכל דור) ועל-ידיו הוא מעורר את עם-ישראל שייחחסו אליו, שישימו לב למה שהוא מעוררם ולא ישנו את ימיהם ושנותיהם.

"כל ישראל כלולים במשה שה הוא בחינת הצדיק האמת שבכל דור שה הוא פלול מנשמות ישראל, כי אתפשטותא דמשה בכל דרא ודרא. ובכל אחד ואחד מישראל יש בו בחינת נקדה טובה שהיא בחינת משה וכמו שכתוב בסימן ע"ב לקוטי תנינא שמשה רבנו מלבש אצל כל אחד ואחד מישראל בכל אבר ואבר וכו'... על כן באמת בכל דור ודור עקר הצדיקים והיראים שבכל דור הם אותן שנתקרבנו ונקראו על שם הצדיק האמת שבדור, כי עקר הכח להנצל בכל עת ממה שצריך להנצל הוא רק על ידי הצדיק בחינת משה שעומד בין שמד לרצון." 4

שפלות

הרוחות הלוהטות בשלל צבעים ססגוניים המנסים להפגין "אני ואפסי עוד", להפגין יכולות של כח מרשימות, להראות לכולם את "כוחי ועוצם ידי", הסתכלו וראו כמה אני שווה, כמה אני מיוחד. כל זה, בטל ומבוטל פג ונמס אל מול האור

איך שהפליג בקדשת מדרגת הבעל שם טוב זכרונו לברכה בלי שעור ונערך כלל. וכשאמר (בלקוטי תנינא סימן ע"ב) סענין הפנהיג שצריך איש שיהיה קדוש ופרוש גדול בבחינת קדשת ופרישות משה רבנו עליו השלום, אמר אז וסמוך לימינו היה הבעל שם טוב זכרונו לברכה וכו'.

(חיי סוהר"ן - תקנ"ג)

>>>> יהיה לו יראות נפולות וכל דבר שמפחידו ידע ויבין שהכל מאתו ותברך וישוב אליו ותברך. (א - ד)

ד. אפלו מי שגפיל מאד חס ושלום, אפלו אם נפל לעברות חס ושלום צריך לו גם כן שיהיה לו יראה גדולה מה' ותברך להתחזק את עצמו בכל נקדה ונקדה שיוכל למלט נפשו מרע ולמשך את עצמו לאיזה טוב. ואל יפטר את עצמו מאחר שפבר נפל כל כך. אם כן היתר לו הכל חס ושלום חלילה לא תהא פזאת בישראל, כי אין חשך ואין צלמות להסתיר שם כל פועלי און, כי גם בשאול תחתיות ומתחתיו צריכין לירא את ה' מאד מאד כי בכל מקומות ממשלתו. (א - יד)

ה. יראת ה' אפלו יראת העניש הוא שמחה ומוספת גמים. (א - טו)
"גם יראת העניש מה' ותברך, שהוא בחינת שבטך, הוא שמחה מאחר שיודע שהכל ממנו ותברך ובודאי ירחם עלי ויתנהף הכל לטובה."

ו. כך דרכו של הצדיק הגביר מאד שהוא בחינת משה שהוא מוריד את עצמו ומקרב את עצמו כל כך למי שיש לו איזה רצון להתקרב אל האמת הוא מקרב את עצמו אליו כל כך פאלו היה חברו ממש פאלו הם איש ורעהו. (א - כב)

ז. חסרון הבטחון הוא פגם היראה בחינת יראה נפולה שדואג ומתירא מה יאכל למחר. אבל הירא מה' בולט בו ותברך ואינו דואג פכל על יום המחרת. (א - כב)

ח. כל אדם כל מה שמקבל עליו ביותר על הפרנסה הוא נמשך ביותר אחר אחיזת העמת הנחש חס ושלום. והכל כפי נפילתו ליגיעות ועבודות וטרחות העולם הזה. (א - כו)

ט. שמירת הברית היא יראה קדושה, כי שם עקר היראה והבושה שצריכין להתירא ולהתביש מאדון כל הארץ שלא לפגם אפלו בהתר חס ושלום, מפל שפון וכל שפון באיזה דגוד אסור חס ושלום. (א - כו)

י. באמת דרכיו ותברך נשגבים מאד. ומה שנוכל למצא בהם איזה דברי טעם על פי דברי רבותינו זכרונו לברכה אנו מחיבים להתנגע ולמצא אף על פי שאי אפשר לבא עד תכונתם. (א - כו)

יא. דבש מרמוז על תאות העולם הזה שנדמה למתיקות הדבש בתחלה ואחרייתה מרה פלענה וכו'. (א - כו)

הגדול של משה רבינו המלובש בכל אחד, אל מול החיות הנפלא הנמשך ממנהיגם של ישראל לדורות, היעניו מכל האדם, הממלא את האדם בתחושת ביטול נפלאה, בהרגשת "שפלות", בהרגשה שלא אני הוא המנהל את העולם, אלא "יש מנהיג לבירה", בעל הבית המנהיג ומנהל את הכל.

רוגע. לא מרוץ אחרי מה שאין. לא עטיפות חיציניות ושקריות הריקות מכל תוכן, אלא חיבור אמיתי לאבא שבשמים, בטחון אמיתי ב"מלך העולם" הכל יכול. 6

יקום לעתיד

"כי עקר הגדלה היא שפלות. ועקר התחיה לעתיד, שיעמדו בתחיה ויחיו חיים נצחיים, עקר מה שיהיה נחיה ויקום בתחיה הוא השפלות של כל אחד." 7

רק השפלות היא המציאות והיישות האמיתית של האדם, ככל שהאדם הוא יותר שפל, יותר מבוטל לאור האלוהי, הוא ה"יש" האמיתי, יש בקדושה, ככל שנפנה יותר מה"אני", ככל שנבטל את הגסות והגאוה, כך הולך ונהיה מקום ל"אור".

לעתיד לבוא כשיגמרו הביורורים והשקר ינחת ארצה ויתבטל כליל. יגמרו המשחקים, יגמרו השקרים ויתגלה מי באמת עבד ועמל, מי התאמץ והתיגע להשפיל את עצמו ולעשות חלל בישותו לאור ה', כי כל מה שישאר הוא רק "אמת" וטוב אמיתי, כל מה שישאר מהאדם זה רק השפלות והביטול שזכה אליו.

"כי עפר אתה וְאֶל עֶפְרָ תָשׁוּב", ' אֶל עֶפְרָ דִיקָא, כִּי שָׁם בְּעֶפְרָ דִיקָא יִתְבַּלָּה הַזְהֵמָא מִן הַגּוֹף עַד שֵׁיטּוֹב גַּם הַגּוֹף לְבַחֲיִינָת עֶפְרָ שֶׁהוּא בְּחִינַת שְׁפָלוּת וְאִזּוּ יָקוּם בְּתַחֲיָהּ בְּגוֹף חֲדָשׁ זָךְ וְצַח, וְיִזְכֶּה לְהַשִּׁיג אֶת ה' יִתְבַּרְךָ בְּגוֹף וְנִפְשׁ וְיַחֲיָה חַיִּי עוֹלָם לְעַד וְלְצָח. וְעַל כֵּן עֶקֶר הַתַּחֲיָה יִהְיֶה לְהַשְׁפָּלוּת שֶׁל כָּל אֶחָד."

1. במדבר כ"ז. 2. זוהר הק' - חלק א דף ח"ב. 3. קדושין ל. 4. ליקוטי הלכות או"ח - הלכות ברכת השחר הלכה ה. 5. הענין הזה מבואר באריכות בליקו"מ תורה רט"ו. 6. כמבואר בתורה. 7. תיקוני זהר דף קיד/א: "ואיהו משה ואתפשטותיה דמשה בכל דרא ודרא ובכל צדיק וצדיק". 8. ליקו"מ תו' ע"ב ח"ב. 9. ליקוטי הלכות חיי"מ - הזקת מטלטלין - ד.

לעשות מתורות תפילות

רבונו של עולם, זכני לכל העצות והתחבולות והדרכים האמתיים, באפן שאזכה לעורר ולהקיץ ולהחיות השפלות וענוה האמתית הזאת המורשש בי. כי אתה יודע כמה אני רחוק משפלות וענוה אמיתית שהוא עקר הכל, ובעונותי הרבים איני יודע כלל מהו שפלות וענוה שהוא עקר החיים האמתיים של כל אבר ואבר. כי כבר גלית לנו שאין זה רצונך להיות חס ושלום נבזה ועצל שהיא ענוה פסולה, כי אדרבא הזהרתנו בכמה אזהרות להיות עז כנמר וכו', אבל באמת לא ידעתי כלל שום דרך לזה, כי אם על הרמיק לבד אני בוטח, שאתה תעזרני ותושיעני ותורני ותלמדני דרכי הענוה באמת, ותחיה אותי בחייך הנצחיים תמיד, ותזכני לענוה אמיתית באמת. (לקוטי תפילות ח"ב - לה - על התורה)

מלאים

ברגעים הנעלים, כשהאדם מעפיל לשמים ומרגיש את נועם מתיקות אור ה', מרגיש את נועם האור הרוחני ש"טוב סחרה מכל סחורה", כשהוא זוכה להתהלך "טפח מעל הקרקע", בו לעולם השקר והדמיון ולכל מה שהוא מציע, בו לסחורתו הדלה וריקה מתוכן אמיתי, סחורתו שכל כולה עטיפה חיצונית אך בתוך תוכו הוא חושך מוחלט.

גם באותם רגעים היצר הרע לא "הולך לישון", הוא אומר לאדם: שים לב איך כל העולם מונחים בדמיון ובשקר. תראה איך כולם עמוקים עמוקים בעולם-הזה ורק סביב זה כל מחשבתם 24 שעות "נון-סטופ". מזעזע---

אך כאן בפרצה הזאת, בהסתכלות והולזול באחרים, הוא נפל שדוד לתכסיסי היצר! הוא נפל ל"ישות". הוא נהיה מציאות ויישות שהוא העולה למעלה מעל כולם... המדומיינים והמונחים בשקר...

דע את האויב!

מלאים

לעומת זאת- יש רגעים שהאדם עמוק עמוק "באדמה", כל כולו מונח בארציות ובחושך מוחלט, בהרגשה של "יומש חושך" - שאפשר ממש לממש ולגעת בחושך והקיריות העוטפת אותו, חושך עב המכרסם ואוכל את ליבו ואומר לו: אתה לא יכול, זה לא בשבילך, אתה לא תצליח, ברגעים אלו כשהאדם נמצא "בין הפטיש לסדן", מצד אחד עומדת הנשמה ומתחננת אליו "אל נא תשכחני" אנא אל תעזבני ואל תטשני וזכור שיגיע היום שרק אני אשאר איתך לבד... מאידך הגוף בוער ב"אש-התאוות", אש תופת המכלה כל חלקה טובה, אש מסוכנת שאיננה רואה דבר מול העיניים. ברגעי חושך אלו על האדם רק לצעוד קדימה, רק ללכת לכיוון הטוב ואפילו "פסיעה", פסיעה קטנטנה ובודדת ככל שהיא, גם לפסיעונת הזאת יש ערך רב ואין סופי שלא ניתן כלל לשער את הנחת רוח שיש מזה להשם יתברך, ואפילו עצם העובדה שצר לו בידיה, כואב לו ש"עובר עליו", כואב לו שבוער בו אש הגוף ש"יסודו מעפר וסופו לעפר" במקום שתבער בו אש נעימה רוחנית ונצחית הנמשכת מהנשמה הקדושה הנצחית והקיימת לעד.

זה עצמו נחשב כתחילת התקרבות!

וכו') והבעל הבית נכנס וראה שהאיש שהרג הוא בנו ונעשה אצלם אבל ויללה ומר ומרור וחושך וצלמות "כך יאבדו כל אויביך ה' ואוהביו כצאת השמש בגבורתו" אמן כן יהי רצון.

(כת"ר ר' שמואל הורוביץ)

שרפי-מעלה

סיפורים ושיחות
מפי חסידי ברסלב

והתיישב עצמו ונכנס לתוך העגלה והשכיב את עצמו שם על הארץ ושם היה חושך ולא יראו אותו.

ואחר זמן מועט שמע שפותחים החצר ונכנס בן הבעל הבית כי היה בשוק עד אמצע הלילה, והיה עייף ולא רצה לילך הביתה ונכנס לאכסניא שלהם ופתח החצר וסגרו תיכף ונכנס לחדר הנ"ל של ר' וואלף וראה נר דולק ומיטה מוצעת והניח את עצמו לישון בזה המיטה של ר' וואלף.

ובאמצע הלילה נכנס הבעל הבית ישר לחדר הנ"ל של ר' וואלף, וכיבה הנר והלך ישר להמיטה שר' וואלף ישן שם ולקח הקרדום שבידו והכה על האיש שישן מבלי ראות כלל מי הוא ושהיה בןו בעצמו עד שהמית אותו, (כי כך היה מנהגו שבאמצע הלילה היה נכנס עם גרזן בידו ומכבה הנר ומכה על האיש שישן מבלי ראות ומבלי הרים הסמיכה שעל האיש הישן ואחר כך היה הולך לו ובבוקר היה נכנס ומקברו שם ולקח הכסף שלו) וכן עשה גם עכשיו כנ"ל והלך לו. ור' וואלף שמע כל הנ"ל ודא לדא נקשן ונותן שבח ותהלה להשם ית' שהצילו ממוות בטוח כזה בזכות אביו הצדיק ז"ל. והיה שם כך כל הלילה על העגלה עד שנעשה בוקר.

ועמד מהעגלה ורתם את סוסיו וכבר פתחו את החצר ונסע עם העגלה שלו (כי בבוקר שהולכים אנשים הליכה וחזרה אין להם שליטה לעכב איש ולרצות להרגו כי יכול לעשות צעקה ושיבוא הממשלה

הרבר' וואלף מבאסקויון (בן ר' שמואל קעלין בעל מחבר ספר "מחצית השקל) היה נוסע למסחר ופעם אחד היה באיזה עיר ונכנס לאכסניא שהבעלים היו רוצחים וכל איש שהיה לן אצלם היו רוצחים אותו ולוקחים את כספו, והוא לא ידע ונכנס לשם עם העגלה שלו, והעמידו העגלה בחצר והתירו הסוסים ונתנו להם לאכול, וגם לו נתנו לאכול ולישון בחדר מיוחד ולא עלה על דעתו שום דבר באיזה סכנה הוא וכבר היה בלילה למד והניח עצמו לישון, וחלם לו כי אביו הר' שמואל ז"ל בא מהעולם העליון אליו (כי אז היה כבר אחר הסתלקותו ז"ל) ואמר לו: "מה לך נרדם הלא בסכנה גדולה אתה", והקיץ משנתו ואמר דברי חלומות לא מעלין ולא מורידין וישן עוד פעם, ובא אליו אביו עוד פעם, ואמר לו: "למה אתה ישן אתה בסכנה גדולה", והוא לא שם לב גם לזה וישן-הלאה. ובא אליו אביו פעם שלישי ולא הניחו לישון ואמר לו: "וואס שלאפסטו, גיא ראטווע זיך", (מה אתה ישן, לך תציל את עצמך)

והקיץ את עצמו ואמר הלא דבר הוא. ורצה לצאת מהחדר וראה שהחדר סגור והמפתח אינו. והתחיל לחפש עצות עד שטיפס ועלה על חלון ויצא על ידי החלון להחצר, והחצר סגור ומסוגר, וראה שהעגלה שלו עומדת בלי הסוסים רתומים,

יארצייט רבינו הקדוש והנורא זי"ע - ח"י תשרי אושפיזא דמשה רבינו ע"ה

"בכל פעם שבוכין על הסתלקות הצדיק ומחפשין ומבקשין אותו כראוי, אזי מוציאין קדושתו על ידי הבן או התלמיד, שממלא מקום אביו ורבו, כי זה כלל גדול, שאין הצדיק מסתלק מן העולם עד שנוגד אחר תחתיו, אבל צריכין לבקש ולחפש אחר זה הרבה הרבה, בפרט בדורות הללו, ועל כן אף על פי שצריכין לבכות ולספוד הרבה על הסתלקות הצדיק, אבל צריכין לזהר מאד, שלא להכשל על ידי זה לומר, שכבר מת הצדיק ואפס תקוה, חס ושלוש, ולא נשאר בעולם חליפתו והשארותו, כי זה פגם עצום מאד, כי בודאי הצדיק לא מת, ובודאי נשאר השארות קדושתו אצל בניו ותלמידיו, רק שצריכין לחפש ולבקש אחר זה מאד מאד, ועל ידי כל חפוש ובקשה מוצאין בודאי קדושת השארותו אצל בניו ותלמידיו... כי לא יטוש השם את עמו לעולם וממסלתך בכל דור ודור, על כן צריכין להאמין, שאף על פי שצריכין בודאי להתגעגע מאד אחרי הצדיק האמת בחינת משה, אף על פי כן צריכין לסים בדברי נחמה לנחם ולשמח עצמו בהשארותו, דהיינו חדושי התורה הקדושה, שנשאר ממנו על ידי ספריו ותלמידיו, כי מהצדיק האמתי בודאי נשאר השארה טובה לצאצא, רק צריכין לבקש ולחפש הרבה."

(עצות ישרות - צדיק)

היינו שלא יהי' עוד האור יקרות בבחי' כסוי וקפאון, רק יתגלה לעין כל בבחי' גילוי וצמיחה ועל ידי כן נשוב לפניו בלב שלם אמן. (ישמח ישראל - האזינו)

הסיבה שאושפיזין דמשה הוא רביעי

הנה כל מגמת אבותינו הקדושים היה להמשיך אלהותו יתברך לעולם, והמשכת אלהותו הוא שידעו באי עולם שהוא יתברך שמו המהוה את כל העולמות, וכשמתגלה ידיעה זו בעולם ממלא נמשכים רחמים וחסדים גדולים לעולם כי "באור פני מלך חיים", וכשחס ושלוש מתעלמין בני אדם מאלהותו יתברך אין הרחמים מתגלין והוא להיפך חס ושלוש. והאבות הקדושים הגם שהם השיגו מאמיתות אלהותו יתברך מכל מקום עדיין לא היה ביכולתם להמשיך התגלות אלהותו לכל העולם שיתגלה שכינתו בתחתונים, ולכן לא הושגה הה' תתאה שהיא רומזת להתגלות שכינתו יתברך, עד שבא משה רבינו והוריד שכינתו יתברך להתחתונים ונתגלה מלכותו יתברך בפומבי, ומאז נעשה השם הוי"ה ברוך הוא במלואו. **וזהו שבחו של משה רבינו שהשיג הה' תתאה שעל ידו נתגלה מלכותו יתברך בעולם, ומאז השם שלם ויש יכולת להמשיך לתוך השם הוי"ה שמות המילויים שהם נשמות העולמות.**

וזהו שפירש רש"י ושמי ה' לא נודעתי לא ניכרתי להם במדת אמיתות שלי, פירוש כל זמן שלא היה התגלות אלהותו בעולם לא היה השם שלם בהה' תתאה ולא היה באפשרי להמשיך השם ס"ג לכל אחד מהשבעה רועים שעולה שבע פעמים ס"ג כמנין אמת. עד שבא משה רבינו ע"ה והוריד שכינתו בתחתונים מאז יש יכולת להמשיך לעולם נשמות ההוי"ה. **ולכן הוא רביעי לאושפיזין עילאין שזה הוא שבחו שנתגלה על ידו האות רביעי משם הוי"ה ברוך הוא על ידי שהמשיך שכינתו בתחתונים ונעשה השם שלם מה שלא עלתה עדיין ביד האבות הקדושים.**

(מאור ושמש - האזינו)

בליל ד' דסוכות שהוא אושפיזא של משה רבינו ע"ה היה משמח עצמו ביותר, ואמר לנו שיש שערים שנפתחים דוקא ביראת שמים ויש שנפתחים דוקא והיה מרקד. ותחילה היו רגליו עייפים ואמר לנו הני ברכי דרבנן דשלהי מינייהו, מחמת בלבול הדעה של העולם שהיו אתו בסוכה לכך היה עיף, ואח"כ רחמו עליו מן השמים והיה מרקד לערך ג' שעות רצופים, ואמר שאין רשאי להיות עייף ואיך יכול להיות עייף.

(אמרי פנחס - שער ח)

ביום האושפיזין דמשה מתעורר חרטה על הפסד אור קדוש חיי נצח

משה רבינו ע"ה הוא לעולם רבן של ישראל, כדאיתא בזה"ק דמשה רבינו ע"ה יהיה המשיח והגואל צדק במהרה בימינו, "מה' ש'היה היא שיהיה" ר"ת משה... איתא בסי' חרדים שכל מי שרוצה לשוב בתשובה ולחזור למוטב ואין יכולת בידו מחמת יצרו המתגבר עליו, שולחין לו משמים בבחי' עיבור נשמה נשמת צדיק שהי' מזכה רבים בחייו לסייעו לשוב לקדושה, ואם ח"ו מלוכלך ומושפל כ"כ שנשמת הצדיק לא תועיל לו, שולחין לו נשמת משה רבינו ע"ה, דאפתטוטי' בכל דרא ודרא, לסייעו, וזהו סוד העיבור, כמאמר הכתוב "ויתעבר ה' בי למענכם", שמתעבר בכל אחד ואחד מישראל לסייעו לשוב לקדושה.

וזה הוא סוד האושפיזין שאומרים (טרם כניסתינו לסוכה) במטו מינד וכו' דיתבי עמי ועמך כל האושפיזין קדישין וכו', שנראה כחוצפא יתירה מקרוץ מחומר בשר ודם מלוכלך מגושם כ"כ להזמין לשולחנו ה' רועים הקדושים, רק דהאושפיזא הוא כל מדה ומדה של כל אחד מהאבות הקדושים, ובאותו יום אושפיזא דלהון מתעורר אותה מדה הקדושה לסייעו להאדם לקרב עצמו לבוראו ית', ואין כל מדה ומדה שלא תהי' כלולה מהז' מדות, ולכן מבקש במטו מינד אושפיזא קדישא דיתבי עמי, היינו שאותה מדה הקדושה תתחבר עמי לסייעי להתרחץ מלכלוכי, ועמך כל שאר האושפיזין וכו', שבכל מדה כלולין כל ז' מדות כנ"ל.

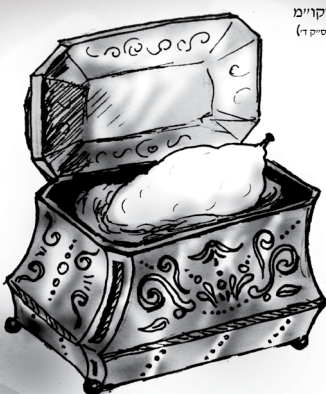
ולכן מבואר בהאר"י הק' (בסידורו) שמצמיח ישועות הוא ספירת "נצח", והוא כנגד משה רבינו ע"ה שנקרא מושיען של ישראל, דמשה רבינו ע"ה מסייע לכלל ישראל, וצמיחה היא התגלות הזריעה שהיא מהגרעין הטמונה בעפר, וכשכבר כלה ונאבדה ולא נשאר בה רק כח ההיולי היא מתחברת עם כח העפר ומתחלת לצמוח, וכן מדתו של משה רבינו ע"ה להביא לגילוי ולראות בעיניו את האור הטמון בכל ישראל בבחי' זריעה היא החלק יעקב המושרש בלב איש ישראל, וזורע צדקות היא מדת תפארת והוא כנגד החלק יעקב הצפון בכל איש בבחי' זריעה, וצמיחה היא הגילוי, והתעורר הכח שלה לראות בעיניו את האור והאוצר הספון בכל ישראל, ועל ידי כן בושה תכסה פניו לראות במה החלפנו אותו אור קדוש ונערב אוצר מטמון כזה, בהבלי עולם, והיום בכחו דמשה רבינו ע"ה באושפיזא דיליה מתעוררת שוב מדתו וכחו לסייע להאיר אור חלק יעקב שיהי' בגילוי האור הקודש, ולראות איזה אוצר יש ביד כל אחד ואחד, ובמה החלפנו אותו, וזהו "ביום ההוא לא יהי' אור יקרות וקפאון"

לקוטי מוהר"ן

תורה ס"ז תנינא

הידור האתרוג נמשך מהצדיק האמת שהוא הראש בית של כל העולם כולו, על כן ע"י אתרוג נאה ומהודר זוכין להתקרב אליו ולהכלל בו...

וכן להפך ע"י התקרבות לצדיקי אמת זוכין לאתרוג מהודר ולקיים מצות אתרוג היקרה וחשובה מאוד בשלמות.

(קיצור ליקוטי"מ ס"ז ח"ב סי' ה')